

det hele forvoldes ved saadanne Begivenheder, om hvilke enhver paa Forhaand kan sige, at det er noget, det ikke stod i menneskelig Magt at afværge. Saa vidt var der Enighed i Landstinget om, at man skulde gaa, fra omtrent alle de Taleres Side, der havde Ordet. Mærkelig nok gik man i det nedsatte Udvalg ikke saa vidt alligevel, man indførte ikke Reglen om, at kun „tvingende Magt“ skulde fritage for Ansvar; man søgte at omskrive denne Regel saaledes, at det blev bestemt, at Jærnbanen skulde være pligtig til at erstatte enhver Skade, undtagen den, der skyldtes enten den skadelidtes Forsæt eller Uagtsomhed eller, om hvilken det kunde bevises, at den ikke kunde være afværget ved den Agtpaagivenhed og Omhu, som Jærnbanedriften udkræver fra Driftsbestyrelsens og Driftsbetjeningens Side, saavel i Henseende til Driftsmaade som i Henseende til Materiel. Nu maa det erkendes, at ved denne sidste Regel har Landstinget optaget det væsentligste af, hvad der falder ind under Begrebet „tvingende Magt“, men ikke alt, og naar man i det hele taget oppe i Landstinget har fundet sig i at forlade Begrebet „tvingende Magt“ som det eneste, der kunde fritage Statsbanerne for Ansvar, er det sikkert, fordi man ikke har været opmærksom paa det, som efter min Mening absolut nødvendiggør, at vi her gaa saa vidt som til at indføre „tvingende Magt“ som den eneste Undskyldning for Jærnbannerne, nemlig det, at i den Jærnbanelov, som udkom den 24de April 1896, er der optaget Regler om Erstatning for saadant Gods, som er betroet Jærnbannerne til Befordring, og deri hedder det, at der af Jærnbanen skal svares Erstatning i alle Tilfælde, hvor saadant Gods beskadiges, med mindre Skaden skyldes „tvingende Magt“, altsaa skyldes saadanne Omstændigheder, om hvilke man paa Forhaand kan sige, at det vilde være umuligt for Jærnbannerne at have afværget, at saadanne Ulykker indtraadte. Hvis man nu nøjes med den Affattelse, som Landstinget har givet Lovforslaget, som omhandler Erstatning for Personer og Erstatning for det Gods, som en Passager fører med sig i sin Kupé, hvis man med Hensyn til disse to Ting vil blive staaende ved de Erstatningsregler, Landstinget har givet, vil Følgen deraf blive, at man i en hel Række Tilfælde kan faa Erstatning for Gods, som man har sendt med Jærnbanen, og som beforders i Godsvogn, medens man derimod ikke vil faa Erstatning for den Skade, man selv lider paa Personen, naar man kører i en Personkupé med det samme

Tog, med hvilket ens Gods beforders i Godsvogn, og der saa sker en Jærnbaneulykke, som baade beskadiger ens Gods og ens Person. Man kunde f. Eks. tænke sig det Tilfælde, at en Mand flytter fra en By til en anden. Denne Mand er Ungkarl, har ikke noget stort Møblement, men har samlet paa visse værdifulde Ting, som interessere ham, f. Eks. paa dyrt og sjældent Porcelæn. Han sender med Godsvogn sit lidet værdifulde Møblement, bestaaende af et Bord og nogle faa Stole; selv gaar han ind i en Jærnbanekupe, og af Forsigtighed tager han sine kostbare Vaser med derind. Nu sker der en Jærnbaneulykke, baade den Vogn, hvori Manden rejser, og Godsvognen blive ødelagte. Saa kan man efter det Lovforslag, her foreligger, tænke sig, at dette kunde indtræde, at Manden fik sine Ben brækkede, og sine kostbare Ting, som han havde med sig i sin egen Kupe, ødelagte, men kunde ikke faa Erstatning, hverken for den Skade, han selv havde lidt, eller for den Skade, hans kostbare Ting havde lidt. Derimod kunde han faa Erstatning for de værdiløse Møbler, som bleve ødelagte i Godsvognen. Han kunde faa sine brækkede Stoleben erstattede, men ikke sine egne brækkede Ben. Det er en Urimelighed, som det ikke kan gaa an at lade staa, og den eneste Maade, hvorpaa det kan rettes, er at indføre den samme Bestemmelse i denne Lov, som den vi i 1896 have vedtaget i Jærnbanelovloven, nemlig at Statsbanerne og de private Baner, som ere medtagne i dette Forslag, skulle give Erstatning i alle Tilfælde, hvor Skaden ikke skyldes den skadelidende selv paa Grund af hans Forsæt eller Uagtsomhed eller skyldes „tvingende Magt“. Det er derfor en Nødvendighed at indføre denne Regel, og et Flertal har gjort det under Ændringsforslag Nr. 3, et Flertal, som er det samme, som hele Udvalgets Flertal under Nr. 1 med Undtagelse af det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro). Dette er det Hovedændringsforslag, som jeg som Ordfører skal anbefale. — Det Ændringsforslag, vi have stillet under Nr. 1, tjener kun til at tydeliggøre, hvad der allerede var Hensigten med det, der stod i Lovforslaget, nemlig at der skal gives Erstatning til hver Person, som lider Skade ved Jærnbaneulykker, medmindre han staar i Tjenesteforhold til Jærnbannerne og derfor faar Erstatning efter andre Regler, som gælder for Jærnbanernes Embeds- og Bestillingsmænd. Ændringsforslaget under Nr. 2 er begrundet i, at vi have fundet, at det er for snævert,